

ת"פ 13188/02/16 - מדינת ישראל נגד עומר זיו, ארסיום רחמוב

בית משפט השלום בבית שמש

ת"פ 13188-02-16 מדינת ישראל נ' זיו ואח'
בפני כבוד הסגנית נשיא דורית פיינשטיין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. עומר זיו

2. ארסיום רחמוב (אסיר)

הנאשמים

הכרעת דין - נאשם 1

1. המאשימה הגישה כנגד שני נאשמים כתב אישום שבו ייחסה להם עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי כתב האישום ביום 21.10.14 בסביבות השעה 11:40, הפריעו הנאשמים לשוטר אבינועם ברינדר בעת מילוי תפקידו כחוק וזאת על מנת להכשילו. באותו מועד עוכבו שני הנאשמים והנאשם 2 הוציא את מכשיר הטלפון הנייד שלו וסירב למסור אותו לשוטר על אף דרישתו. השוטר ניסה לקחת את הטלפון מהנאשם 2 ואז הנאשם 2 קפץ על השוטר וחנק אותו ואילו הנאשם 1 היכה אותו במכת אגרוף לעינו הימנית והעיף את משקפיו על הרצפה והם התעקמו כתוצאה מכך.

2. בדיון שהתקיים ביום 26.10.16 הגיע המדינה להסדר טיעון עם הנאשם 2 והנאשם 2 הודה במיוחס לו והושת עליו מאסר בפועל למשך חודש וכן מאסר על תנאי במידה ויחזור על העבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

3. הנאשם 1 כפר באמור בכתב האישום ועמד על חקירת כל עדי התביעה.

הגנה מן הצדק:

4. בטרם אפנה לדון בשאלות העובדתיות העולות מכתב האישום, הרי שעלי לבחון את טענת ההגנה מן הצדק שהעלה הנאשם בתום שמיעת עדי התביעה. הנאשם טען כי יש לבטל את כתב האישום או

עמוד 1

לזכות את הנאשם בשל העובדה שמח"ש לא חקרו את טענותיו בכל הנוגע לכך שהשוטרים תקפו אותו בתחנת המשטרה. לטענת הנאשם, המשטרה ומח"ש גם התעלמו מהחלטה שניתנה בתיק המעצרים, ובה תועד כי הנאשם 1 סובל מנפיחות בראשו, ובית המשפט הורה להעביר את עניינו למח"ש.

4. המאשימה ביקשה כי תינתן לה שהות להגיב לטענות אלו, ולאחר בירור הודיעה כי מח"ש שלחו לתובע הודעה בנוגע לטיפול בתלונתו כבר ביום 29.10.14, בה הורו לו כיצד עליו ליצור קשר עמם כדי להגיש תלונה. משלא נוצר קשר על ידי הנאשם 1, התקשר אליו ביום 7.12.14 חוקר של מח"ש ותיאם עמו פגישה, הנאשם 1 לא הגיע לפגישה זו. מטעמים אלו לא חקרה מח"ש את טענות הנאשם 1, ונתנה אישור שפיטה.

5. נתתי לנאשם 1 הזדמנות להגיב לטענות אלו, והוא טען שלא זכור לי כי מח"ש פנו אליו, ואף לא היה מיוצג בשעתו ולא ידע לעמוד על זכויותיו. עוד טען הנאשם 1 כי יש סתירות בעדויות השוטרים בכל הנוגע לאופן שבו קיבל מכה בראשו בתחנת המשטרה לאחר מעצרו. אין בידי לקבל טענות אלו של הנאשם 1, שכן המסמכים של מח"ש מעידים כי היו שתי פניות ואף תואם מועד פגישה אליו לא הגיע הנאשם 1.

6. משכך אני קובעת כי הפסיקה אליה הפנה בא כוח הנאשם 1, העוסקת בזיכוי עקב טענת הגנה מן הצדק, אינה רלבנטית לענייננו.

"כידוע, טענת ההגנה מן הצדק היא טענה מן הטענות המקדמיות אותן זכאי נאשם להעלות במשפטו (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776 (2005) (להלן -עניין בורוביץ), בעמ' 815-816). טענה זו, שמקורה בפסיקת בית המשפט העליון, עוגנה לימים בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי. ס"ק זה, בשילוב עם סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי, מסמין את בית המשפט להורות, בין היתר, על ביטול כתב האישום אם "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". במרוצת השנים התפתחה הטענה ונקבע בפסיקה כי קיימת אפשרות לקבוע כי הפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיחוס גם לרשלנותן של הרשויות (ולאו דווקא להתנהגותן השערורייתית כפי שנקבע בע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 221 (1996)), או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות, אך מחייבות ומבססות בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות, אך נראה כי מצב דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר. (עניין בורוביץ, בעמ' 807). כבר נקבע כי "קבלת טענת הגנה מן הצדק מאפשרת לבית המשפט הדין בעניין פלילי לבטל כתב אישום שהגשתו או בירורו עומדים 'בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית' ... התנהגותה הפסולה של הרשות אינה חייבת להתבטא בעצם ההעמדה לדין; היא יכולה להתייחס גם להתנהגות נפסדת של המשטרה או הפרקליטות בניהול החקירה או המשפט. במובן זה, טענת הגנה מן הצדק היא 'טענת סל'. תחת קורת הגג שהיא מציעה עשויות להסתופף טענות מטענות שונות ..." (ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ (10.09.13), פסקה 28 לפסק דינו של כב' השופט פוגלמן)". (ע"פ

(ירושלים) 10645-02-14 מדינת ישראל נ' ממון, ניתן ביום 25.8.14).

6. ההליך הפלילי במקרה זה, ובשונה מעניין ממון, אינו פוגע בתחושת הצדק וההגנות ואף אינו מתרשמת כי לא ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן. מח"ש במקרה זה לא התעלמו מטענות הנאשם, ובשתי הזדמנויות פנו אליו כדי שיגיש תלונה, קבעו איתו מועד לפגישה, והנאשם הוא שזנח את טענותיו. מכאן שהנאשם כלל לא הגיש תלונה, על אף ההזדמנויות שניתנו לו, בעל פה ובכתב. יתר על כן גם לאחר שהוגש כנגד הנאשם כתב אישום, וגם לאחר שהיה מיוצג, לא העלה את טענותיו בנוגע להגנה מן הצדק, והעלה אותן רק בטרם העיד. אינו יכולה להתרשם כפי שטען הסניגור מסתירות בעדויות השוטרים בעניין האופן שבו נוצרה החבורה על מצחו של הנאשם שכן מדובר בשאלות בודדות, מנותקות מהקשרן, ולא בלב המחלוקת.

משכך אני קובעת כי הבקשה שהנאשם יזוכה או שכתב האישום יבוטל מחמת הצדק, דינה להידחות.

המסכת העובדתית:

7. בכתב האישום כאמור טענה המדינה כי הנאשם 1 הצטרף לנאשם 2 שניסה למנוע מהשוטר אבינועם לקחת ממנו את מכשיר הטלפון הנייד. על פי כתב האישום הנאשם 1 היכה את השוטר "במכת אגרוף לעינו הימנית" ו"העיף לו את משקפיו על הרצפה שהתעקמו כתוצאה מכך".

8. העידו בפני מספר עדים. עד התביעה הראשון היה מר פרנקו אשר, פקח של עיריית בית שמש, אשר היה עד לאירועים נשוא כתב האישום. במסגרת החקירה הראשית בבית המשפט העיד מר פרנקו כי "היו דחיפות ביניהם", "היתה התגוששות כמעט מכות". בהמשך החקירה הוא מציין כי האדם שעפו לו המשקפיים קיבל אגרוף ואח"כ תיקן את עצמו ואמר "סטירה לא אגרוף". בחקירה הנגדית כאשר עומת הפקח עם הודעתו במשטרה בה אמר כי ראה "את שני העצורים תוקפים את אבינועם ורוצים לתת לו אגרופים ואני קולט שמשקפי הראייה של אבינועם על הרצפה" (שורות 8-10), פרנקו ציין שריחם על החשודים כי לא רצה לפגוע בהם ולכן לא אמר שראה את המכות ישירות. בהמשך הדברים המשיך וטען מר פרנקו כי ראה את המכות ולא רק את המשקפיים הנופלים, אבל לא רצה לגרום נזק לנאשם. עדות זו אינה אמינה על"י שכן ברור שהעד מצא עצמו מצד אחד רוצה לרצות את המשטרה ומצד שני חושש או חש אי נעימות כלפי הנאשם 1 שמוכר לו.

9. עדת התביעה השניה הייתה רס"ל צליל דניאל ועדותה הייתה מהימנה ועקבית ואני מתרשמת כי ניתן לסמוך עליה באופן מלא. העדה ציינה כי הנאשם 2 הוא שהתנגד לכך שהבלש אבינועם יקח ממנו את הפלאפון "ובתוך שניות אבינועם מקבל מכה ברקה ועפים לו המשקפיים על הרצפה". בהמשך העדה ציינה כי הנאשם 1 הוא שנתן את המכה עם המרפק לשוטר וזאת בגלל שהנאשם 2 החזיק את הטלפון בגובה רב וכאשר הנאשם 1 התערב, היד שלו היתה למעלה והמרפק פנה כלפי השוטר אבינועם. העדה אף טענה כי היא התרשמה שמדובר במכה מכוונת ולא בפגיעה בשגגה עם המרפק. יחד עם זאת העדה

גם ציינה שהנאשם 1 לא סטר לשוטר ולא נתן לו אגרופ.

10. עד התביעה השלישי היה השוטר אבינועם ברינדר אשר העיד כי "תוך כדי שאני תופס את הטלפון הוא התעצבן, קפץ עלי וחנק אותי ועומר (הנאשם 1) נתן לי מכה לפרצוף העיף ממני את המשקפיים". בהמשך הדברים העיד השוטר כי מדובר באגרופ לעצם הלחי בצד ימין. לעומת זאת בדוח הפעולה ציין השוטר "עומר הכניס לי מכה לפנים ומעיף ממני את המשקפיים". אף כי הסגור שאל פעמים רבות אם מדובר באגרופ או במרפק, הרי שאני מקבלת את התרשמותה של רס"ל צליל דניאל לפיה מדובר במכת מרפק מכוונת שנועדה לסייע לנאשם 2 להחזיר לידי את מכשיר הפלאפון הנייד. יש לציין כי השוטר ברינדר למעשה לא יכול היה לראות את סוג המכה שכן זו היתה בצד ימין ועל כן לכל היותר אם ראה תנועה של הנאשם 1 זה היה בקצה שדה הראייה.

11. עד התביעה האחרון היה מר אביחי תשבי מי שהיה שוטר בזמנו ופרש מהשירות במשטרה. מעדותו עולה כי הוא לא ראה את האירוע שכן היה עסוק בטיפול בחשודים אחרים בעניין אחר וכאשר שמע את השוטר אבינועם צועק, רץ אליו וסייע לו לאזוק את שני הנאשמים. מכאן שעדות זו אינה מעלה ואינה מורידה.

12. בחקירתו הראשית של הנאשם 1 טען כי כאשר ראה שהנאשם 2 מתנגד לתת את הפלאפון לשוטר, מרחיק את המכשיר בידו ומחבק את השוטר מאחורה, הרי שהוא ניסה לתפוס את ידו של הנאשם 1 ולמנוע מהעניינים להסלים. לדבריו כאשר הוריד את היד וזאת לאחר שראה שהשוטר השתלט על הנאשם 2, ייתכן ונתן מכה בטעות לשוטר. בהמשך הדברים טען כי הוא לא יודע אם השוטר קיבל מכה ושכל כוונתו הייתה להפריד בין הנאשם 2 לשוטרים. עדותו של נאשם 1 סתרה את עצמה במספר נקודות: ראשית, כאשר תיאר את ההתרחשויות במשטרה ציין כי נכנס בין השוטר לבין הנאשם 2 ואילו בחקירה הנגדית ציין שניסה לתפוס מאחורה את היד של נאשם 2. שנית, נאשם 1 טען שהנאשם 2 התנגד לכך שהפלאפון יילקח ממנו וטען שהוא חיבק את השוטר לצורך כך ובהמשך הדברים אישר שהנאשם 2 הפעיל לחץ גדול על החזה של השוטר.

13. נוכח מכלול הראיות אני קובעת כי הנאשם 1 התערב בזמן שהשוטר אבינועם ברינדר ניסה לקחת את המכשיר הנייד של הנאשם 2 תוך כדי התערבות נתן מכה לשוטר והפיל את משקפיו לרצפה.

14. סעיף 275 לחוק העונשין קובע כי

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר, או להכשילו מלעזור לשוטר, דינו - מאסר עד 3 שנים ולא פחות משבועיים ימים"

כב' השופט קדמי בספרו "על הדין בפלילים", חוק העונשין, חלק שלישי, מעמ' 1657 ואילך קובע, כי עניינו של היסוד העובדתי בעבירה זו הינה עשיית כל מעשה מכל סוג שהוא אשר תהיה לו מסוגלות אובייקטיבית להפריע.

כמו גן צוין, כי המושג "להפריע" ו"להכשיל" זכו בפסיקה למשמעות רחבה כגון מסירת שם כוזב לשוט, סירוב להתלוות לשוט לתחנה, הנחת יד על פנקס הדו"חות למניעת רישום ועוד.

15. הפסיקה עמדה על כך כי "היסוד הנפשי בעבירה זו עניינו 'כוונה' להפריע או להכשיל, כאשר היסוד הנפשי בא על סיפוקו בשניים: ראשית, 'מודעות' כלפי טיב המעשה והתקיימות 'הנסיבות' ושנית, עשיית המעשה מתוך 'מטרה' או 'שאיפה' להפריע לשוט או להכשילו במילוי תפקידו" (ראו לדוגמה: תפ"ח 4256-06-09 מדינת ישראל נ' נאעמן בחוס, ניתן ביום 29.7.13).

16. עצם ההתערבות שעה שהשוטר מנסה להחזיק במכשיר הנייד של הנאשם 2 מהווה הפרעה לשוט במילוי תפקידו, ולמעלה מן הצורך אבהיר כי אני דוחה את טענת הנאשם 1 שביקש להפריד בין השוט לנאשם 2 ולסייע לשוט. במקום היו לפחות שלושה שוטרים ועוד פקח של העיריה בתפקיד ולא הייתה שום הצדקה להתערב, ולנסות להפריד בין השוט לנאשם 2, דבר שמשמעותו היא להפריע לשוט במילוי תפקידו.

14. על כן אני מרשיעה את הנאשם 1 בעבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

20/11/2017